

Christus, de trouwe Getuige

door: J.N. Darby

*En dit is het eeuwige leven,
dat zij U kennen, de enige waarachtige God,
en Jezus Christus die U hebt gezonden.*

Johannes 17:3

Iemand onder de wet, staat in bepaald opzicht vóór God, want alles hangt af van zijn verantwoordelijkheid. De mens is de handelende persoon. Dat zien we in de hof van Eden. Niet alleen hing het eigen genot van Adam af van de toestand waarin hij was, maar ook de voortdurende vreugde van de Schepper in het werk van Zijn handen hing af van de gehoorzaamheid van Adam. Onder de wet van Mozes was dat hetzelfde, zowel het wonen van Israël in Kanaän, als wel het wonen van de Heer in het midden van Zijn land en volk onder het eerste verbond, hing af van het antwoord op deze vraag: ‘Zou Israël gehoorzamen?’

Onder de genade is het heel anders. God heeft de eerste plaats en de zegen van de zondaar hangt van Hem af en van Zijn trouw. God handelt. Hij geeft en de mens ontvangt. En zo zou het moeten zijn. Dat geeft zedelijke schoonheid aan de dingen en plaatst ze in hun ware betrekking tot elkaar. Het laat het welbehagen en de heerlijkheid van God zien in de dingen, die zich voor Hem en onder Hem bevinden. Het verhoogt en verzekert het geluk van het schepsel. Dit onderscheid toont ons ook de Heer in twee verschillende karaktertrekken: een *Rechter* en een *Getuige*.

De wet maakt van God een *Rechter*, want Hij moet er over waken, dat iemand, die met Hem in betrekking staat, als onder de wet, zijn plaats bewaart en zijn plicht doet. Het evangelie maakt van Hem een *Getuige*. Hij moet in genade openbaren wat Hij is en niet letten op, en niet op de proef stellen van, wat de mens is. De wet maakt van de mens het onderwerp. Bij het evangelie is God het onderwerp. Dat is een grotere en rijkere zegening! Het is niet een eer Rechter van de mens te zijn, maar het is wel een eer om Getuige van God te zijn.

Getuige zijn is het karakter, dat de Heer Jezus vanaf het begin aanneemt in het Johannes evangelie en dat behoudt Hij tot aan het eind. Hij is in zekere zin een Rechter in Matteüs, want daar komt Hij de toestand van Israël bekijken. Of Israël in staat was om Hem aan te nemen en het in staat was het Israël van God te worden. Zo'n dienst, gelijk aan die van de wet, maakte van de Heer een Rechter. Want de toestand van Israël moest het antwoord geven op de vraag: ‘zou de band

tussen de Heer en Zijn volk gehandhaafd of afgebroken worden?’

In het Johannes evangelie is het anders. De ontrouw van Israël is vastgesteld vanaf het begin. “*Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen*” (Joh. 1:11). En vanaf dat ogenblik is de Heer Jezus een getuige. Omdat de mens heeft gefaald in zijn verantwoordelijkheid, staat God op de eerste plaats in de uitoefening van de genade, in de openbaring van Zichzelf en van Zijn heil voor zondaars. Dat is de reden, waarom Hij van het begin af “*het Woord*” genoemd wordt. Omdat Hij een Getuige is, iemand die God en de Vader openbaart.

Andere evangelisten en ook God Zelf, noemen Hem “*de Zoon*”, dat is Zijn persoonlijke titel. Alleen Johannes noemt Hem “*het Woord*” en dat is Zijn voornaamste titel in dit evangelie. Als wij de Heer Jezus als Getuige beschouwen, moeten wij naar het karakter van Zijn getuigenis kijken. Wij zien dan, dat Hij over God spreekt en getuigt van God, op een manier, die geschikt is voor de zondaars tot wie Hij zich richt. Zodat we even verder lezen, dat Hij niet alleen het Woord is, dat vlees is geworden en onder ons heeft gewoond, maar dat Hij het Woord is “*vol van genade en waarheid*” (Joh. 1:14). Van waarheid omdat het God openbaart; van genade omdat dit zo noodzakelijk is voor zondaars. Wat een eenvoud!

Daarom worden het hele evangelie door, alleen maar zondaars, verloren wezens tot de Heer gebracht. Dat laat ons zien, wat de Heer is in dit evangelie: een Getuige van God of van de Vader, tegenover zondaars. Hij wil geen rechter zijn. Hij wil geen koning zijn maar een Getuige en dat in een gevallen wereld. Dat blijkt ook heel duidelijk in Johannes 8. De Schriftgeleerden en de Farizeeën wilden van Hem een rechter maken. Zij hadden Hem graag op de Sinai willen plaatsen (vs. 5), maar daar had Hij niets te maken. Hij weigert door een veelbetekenend stilzwijgen en met een verheven eenvoud. Hij schrijft op de aarde, alsof Hij hen niet hoorde. Hij, die uit de hemel was neergedaald en in de schoot van de Vader was, kon niet gaan zitten op de vurige berg. Maar als Hij weigert een rechter te worden, openbaart Hij zich gelijk als Getuige. Als Hij zich opricht zegt Hij: “*Ik ben het licht van de wereld*”

(vs. 12). Zijn dienst bestaat in het terugbrengen van het licht. God terugbrengen in deze wereld. Licht in deze wereld, die door de leugen van de slang in de duisternis is en God heeft verloren en zonder Hem is. Maar wie Hem volgt zal geenszins in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben.

De Getuige van God is Hij, die de zondaars levend maakt. Daarom, zoals Hij het ook zegt, stemt Hij er in toe 'verhoogd' te worden zoals de koperen slang op de stang. Hij was bereid om het slachtoffer te worden op het altaar – het was de enige manier – opdat het leven aangebracht kan worden in gerechtigheid door de dood en de verzoening. En nog meer. Hij zegt ons, dat de zondaar, die deze Getuige en Zijn getuigenis aanneemt, gered is. Dat alles vinden we in Johannes 8:1-31. De aanname van dit getuigenis, is het geloof. Het geloof is deze gehoorzaamheid, die elke getuige moet zoeken. Dat te doen is het ware antwoord op wat de gehoorzaamheid eist – het geloof van het getuigenis.

In Johannes 18 vinden we de Heer Jezus in hetzelfde karakter van getuige, zoals in het begin. Hij is altijd een getuige. *“Pilatus dan zei tot Hem: Bent U dus toch een koning? Jezus antwoordde: U zegt het, Ik ben een koning. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid zou getuigen. Ieder die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem”* (vs. 37). De Heer, erkende dat Hij een Koning is en die verklaring bevat de gedachte, dat de dag zal komen, dat Hij zijn regering zal vestigen en Zijn rechten zal uitoefenen. Maar aan Pilatus antwoordt Hij eenvoudig, dat voor het ogenblik, het Zijn taak was getuigenis te geven aan de waarheid. Hij, die daarvoor weigerde een rechter te zijn, wil nu evenmin een koning zijn. En dat alleen maar, om een Getuige voor God en van God te zijn, in een wereld van verloren zondaars. Hij verklaart aan Pilatus dat dit Zijn huidige opdracht is. Hij was geboren en was gekomen in de wereld, om getuigenis te geven. Het hele evangelie door, van begin tot het eind, zien we dat Hij daarin getrouw is geweest.

Wij weten dat Hij gedurende deze tijd van genade nog door gaat met Zijn werk van liefde en barmhartigheid, totdat, zoals Hij het verder zegt: *“Ieder die uit de waarheid is, (d.w.z. door genade God toebehoort) hoort naar mijn stem”*. Wat eenvoudig, groot, vol van genade en heerlijk is dat allemaal.

Het ogenblik is nabij, dat de Heer als Rechter een vuile wereld tot Zijn heerlijkheid zal reinigen. Dan zal Hij ook tot Zijn heerlijkheid als Koning in gerechtigheid heersen in een herstelde wereld. Maar van een nog schitterender heerlijkheid en een nog diepere vrede, getuigt Hij nu. Een getuigenis van de genade en het heil van God in een wereld van zondaars. Hij stelt de waarheid van God tegenover de leugen van de oude slang en de liefde van God als antwoord op satans beschuldiging.

Nu de Heer Jezus is gesteld als Getuige, zijn wij verplicht om Hem te leren kennen. De vrucht van deze kennis is het leven. Hij zegt: *“Dit nu is het eeuwige*

leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt”. En ik wil er hier bijvoegen, dat deze kennis, die het eeuwige leven is, op heel mooie wijze is geopenbaard. Namelijk in die gevallen, waar de overtuigde (tot erkenning gekomen) zondaar of de teruggebrachte gelovige, in staat is, ondanks de overtuiging van zonde of de vermaning, in de tegenwoordigheid van God te *blijven*.

Ditzelfde Johannes evangelie geeft ons daarvan enkele voorbeelden. Dat is gemakkelijk te begrijpen, want de verwijdering van God is de dood. Zijn tegenwoordigheid is het leven. Als iemand bij God of met God kan blijven, ondanks dat hij overtuigd is van zonde (d.w.z. gevonden te zijn, nadat hij heeft gezondigd), in zo iemand is het leven. De kennis van God in de Here Jezus, die Hij heeft gezonden om ons te redden is de enige ware kennis. God geeft aan de zondaar of aan de ziel, deze bekwaamheid, deze zedelijke kracht om de goddelijke tegenwoordigheid te verdragen.

De samaritaanse vrouw uit Johannes 4 en de zondares uit Johannes 8 zijn voorbeelden van deze bekwaamheid. Zij werden beiden diep en helemaal 'doorgelicht', toch verlaten ze de Heer niet voordat alles in hen volmaakt geregeld is. Adam in Genesis 3 en Jozua in Zacharia 3 zijn een illustratie van dezelfde waarheid. Ik wil er bijvoegen dat de verloren zoon in de gelijkenis ertoe gebracht wordt om dezelfde ervaring te hebben. Ieder van hen, hoewel verloren, doorlicht, veroordeeld (zonder een enkel weerwoord tot hun verdediging), blijven in de goddelijke tegenwoordigheid, het domein van het leven.

Adam had zich kunnen blijven verbergen; de veroordeelde zondares had kunnen weggaan, achter haar beschuldigers aan; maar hoewel schuldig, blijven zij, zoals allen, die van hetzelfde geloof zijn. Dat was het leven, de kennis van God in de Here Jezus. Ja, het is het *eeuwige* leven. De wet *houden* zou het leven zijn; maar het zou het leven zijn voor één dag. Dit leven zou opnieuw verkregen moeten worden door gehoorzaamheid, elke dag weer opnieuw. De wet zou elk ogenblik geëerbiedigd moeten worden. Daarom wordt er nooit gezegd, dat de wet het *eeuwige* leven geeft. Maar de kennis van God, die ons zondaars terugbrengt in Zijn tegenwoordigheid, is het eeuwige leven. Het komt van Hem, die het eeuwige leven in zichzelf heeft en die het ons heeft gegeven, ons zondaars, nadat Hij de dood heeft vernietigd, de zonde heeft weggenomen (het geheim, bron en beginsel van de dood).

Naast die gevallen van overtuigde zondaar hebben wij de gevallen van herstelde (teruggebrachte) gelovigen, die de zedelijke kracht hebben in de tegenwoordigheid van God te blijven. Die bekwaamheid is de *polsslag* van dit leven, dat zij al bezitten. Voor de verloren zondaar, was de bekwaamheid om in diezelfde tegenwoordigheid te blijven staan het eerste symptoom van leven. Jakob, David en Petrus zijn voorbeelden van herstelde gelovigen.

Jakob wordt streng berispt in Genesis 32, toen de Heer met hem worstelde. Maar hij hield zich goed, zelfs toen in de loop van de strijd of terechtwijzing, zijn heupgewricht ontwricht werd. Dat is een geloof en een moed, die alleen kan voortkomen uit een kostbare en rijke kennis van God. Jakob houdt vol, zelfs toen de Heer tegen hem zei: *“Laat mij gaan, want de dageraad is gekomen”* (vs. 26). Het is heel mooi en de Heer verheugt zich er over. Hij geeft Jakob een zegen, een erenaam en ook vreugde in de Geest.

Wat David betreft, hij had vreselijk gefaald, toen hij naar de Filistijnen ging. De Heer moet hem ernstig berispen, als hij toelaat, dat de vijand zijn stad Siklag slaat en die verbrandt. (1 Sam. 30). Maar David kent, ondanks dat alles, de Heer op een innige wijze. Hem in wie hij geloofd had. Het was ruim voldoende om iemand te ontmoedigen, maar David houdt vol. *“David sterkte zich in de HERE, zijn God”* zo lezen wij in vers 6. En het was net zoals bij Jakob weer het kostbare geloof, een geloof, dat iemand alleen bezit als hij echt God kent. En God erkent dat geloof. Hij geeft David een overwinning. God laat David alles terugvinden wat hij verloren had. Hij behaalt een zodanig grote buit, dat hij geschenken kan geven aan alle steden van zijn land. Door deze nieuwe heerlijkheid kan hij de smaad vergeten, waarmee hij zijn naam had bezoedeld door naar de onbesnedenen te gaan. Wat een rijkdom van genade in God! Wat een schoonheid in dit geloof, dat de werking is van de Geest in de heiligen!

Petrus in het Johannes evangelie is ook een van de herstelde heiligen, maar wel een gelovige. Hij had gezondigd. Hij had zijn Heer met een eed verloochend. Maar hij kent Hem, tegenover wie hij zo gruwelijk heeft gefaald en deze kennis stelt hem in staat dit geloof te openbaren, dat hem handhaaft in de tegenwoordigheid van de Heer. En zodra hij hoort van Johannes, dat de Here op de oever staat, werpt Petrus zich inde zee, om naar Hem toe te gaan.

Was dat niet een impuls van het leven, dat deze heilige bezat door de kennis van God in de Heer Jezus? Ik zou liever willen zeggen, met wat een kracht voelen wij deze polsslag slaan. En met wat een genade erkent Hij, die de bron van het leven is, opnieuw dit leven in Petrus, net zoals Jakob en David daarvoor. De Heer Jezus bereidt een middagmaal op de oever en zit daar met Petrus en zijn discipelen. Dan wordt Petrus geheel hersteld en wordt bekleed met kracht, met een tegenwoordigheid, die hem zal dragen door alle verzoeken heen (zelfs grotere dan die waaraan hij bezweken was). En nog meer, hij werd gebracht op de weg van de hemelse heerlijkheid, door zijn goddelijke Meester te volgen. Dat alles moest voor altijd het zelfverwijt en de schaamte wegvagen, die hij op zich had geladen. Net zoals de overwinning, de buit en de geschenken, David, zijn familie en volk, het ontorende verblijf onder de onbesnedenen hadden laten vergeten.

Wat een aantal levendige verhalen! De ervaringen van deze overtuigde zondaars en van deze herstelde gelovigen, die ondanks hun schande een schuilplaats vonden in de goddelijke tegenwoordigheid, zijn er ook nu nog.

Het eeuwige leven is er nog voor de zondaar, die deze kennis van God in Christus aanneemt en die hem in staat stelt, hem rechtvaardig het recht geeft om zijn plaats in te nemen in de tegenwoordigheid van God. Want we moeten ons herinneren: deze tegenwoordigheid is het leven. De Zoon, die inde schoot van de Vader is, is Getuige van God in deze wereld. Zondaars, die door het geloof het getuigenis aannemen, dat Hij is overgeleverd voor hun zonden en is opgewekt tot hun rechtvaardiging, hebben het eeuwige leven. Dit is het eeuwige leven, Hem te kennen, die zegt: *“Ik ben... ..de levende; en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid”* (Op. 1:18).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1967-159](#)

Titel: [Christ, un témoin. Traduit de l'Anglais](#)

© Oude Sporen 2007